

TEATRO

No és mai tard... si s'arriba d'hora de Joan Villanova

Després d'un any apartat del nostre escenari, l'agrupació teatral «Foyer», titular del Casino de Granollers Club de Ritme, va representar al passat diumenge, dia 27, a la tarda, a l'esmentada entitat, la comèdia «No és mai tard... si s'arriba d'hora», de Joan Villanova, autor entre d'altres de l'obra «Jo seré el seu gendre», que és potser, la més coneguda d'ell. Amb sinceritat no havíem vist cap obra d'aquest autor, perquè sense pecar de «sabi-hondo», les obres fàcils no ens plauen gaire. Es tracta, doncs, d'una comèdia intranscendent, faltada d'originalitat, i hom intuïeix des del començament, com es desenvoluparà la cosa. L'autor potser la va escriure amb la sana intenció solament de divertir al públic, però ni això — al meu entendre — aconsegueix. Tres actes a moments feixucs i un final enternidor de resolució ràpida.

Ara bé. En quant al «Foyer», si mesurarem el temps que va des de la decepcionant representació que féu de «La torre sobre el galliner», a la present, creïem que havia d'oferir al públic — a aquest públic incondicional que té ganes d'aplaudir els nostres aficionats —, quelcom de més qualitat. Té elements — alguns magnífics — per a poder interpretar altra mena d'obres. Però aquest nostre grup teatral passa (segons tenim entès) per una mena de crisi moral que cal superar. Al nostre entendre li manca assolir una veritable vocació pel teatre, ferm entusiasme, doti de voluntat i, perquè no, una essencial disciplina. No obstant, confiïem plenament en l'Agrupació «Foyer», per a la seva pròpia satisfacció i pel prestigi de l'entitat, a l'ensenyament que pel bon nom de la ciutat.

Aquestes digressions, però, són al marge de la interpretació de la comèdia «No és mai tard... si s'arriba d'hora», que és el motiu d'aquesta petita crònica. Aquesta mena d'obres no són per a lluir-s'hi molt els actors: per exemple, el paper ingrat de «Fonollosa», no sabem a que treu a nas; com d'altres personatges posats per arrodonir la poca cosa. Aquesta classe de comèdies són només pensades per el lluíment

personal d'un sol actor. En aquest cas, el d'«Enric Salvi», ben interpretat per Esteve Duràn. Amb un simpàtic dinamisme i domini de l'escena, que excel·lia dels altres encatronats personatges. No així, quan representava l'home galant i conquistador. No ens va agradar, tampoc, l'al·lusió que féu de persones assistents al públic. Després d'aquest, assenyalarem a Gregori Resina «Miquel», molt correcte i segur, i a Paquita Ruera «Teresina», encara que en algunes escenes es mostrés insegura. «Emília», a càrrec de Concepció Salamero, força bé, principalment en la seva primera intervenció. Montserrat Casademunt «Mària» quedava bé com a fleuma — amb perdó, em refereixo al paper — però li faltava quelcom de coqueteria; segueix R. Munné i Coll, «Fonollosa» que va resoldre bé el seu paper, com sempre; Montserrat Ruera, en el de «Periodista», que fou aplaudida en un mutis; «Cremellera», per Aníbal Roca; «Vidal», per Jordi Doménech; «Valldaura», per Josep Oliva i «Professor», per Josep M Masó, completaren el repartiment.

La direcció de Pere Molins i Canudas, no gaire complicada, tenint en compte la poca substància de l'obra. En general, es va fer bonament el que es va poder. Més, quan s'ha de lluitar amb gent que no saben gaire el paper. L'escena feia bonic. Aquesta vegada hi hagueren poques il·lustracions musicals, però sí un familiar i continu soroll de cadires a càrrec del públic, com és costum en cada representació. Tant per l'obra com per els intèrprets ens hauria coplegut, aquesta vegada, comentaris més favorables. Esperem fer ho en una altra ocasió — J. V. i B.

"Pepa la Trueno"

El pasado domingo, día 27, en el Salón Teatro Pista Rosa se representó la comedia en tres actos de José de Lucio, «Pepa la Trueno», interpretada por el Grupo Artístico Teatral de la O. S. Educación y Descanso. Obra, sin pretensión alguna, solo persigue la finalidad de distraer y hacer reír al público, cosa que el señor de Lucio ha logrado con unas escenas bien hilvanadas y resueltas a satisfacción de todos. Los personajes están bien dibujados y por poco que el actor acierte puede hacer una creación de ellos. Pero esta vez, al contrario de las otras obras representadas esta temporada por el mismo Grupo, la interpretación estuvo un poco desigual. Mientras unos acertaban, otros quedaban en un tono pálido, gris, de poco relieve.

María Edo, en Pepa la Trueno, no hizo honor a su «remoquete». Le faltó aliento y ternura, no vivió las reacciones anímicas que el papel exigía y su labor quedó entre tinieblas. Remedios Medina, en la supuesta Lucía, hizo una labor encomiable, es el mejor papel que le hemos visto representar. Carmen Palaus, hizo una Romualda justa de entonación y de gesto.

Soledad Martínez y Nieves Soler, muy apagaditas en sus papeles, que debían ser alegres como unos cascabeles. Pablo Enriquez, en el marido de Pepa la Trueno, fue uno de los pocos que entendió su personaje y convenció. Merece un elogio, además, la forma elegante con que lo vistió. Miguel Cirac, bastante acertado en su papel, pero demasiado joven para interpretar el «Tortana»!

En cuanto al galán Miguel Maynou, mucha presencia pero, faltado de energía, sobre todo al final del segundo acto cuando abandona a su madre para ir detrás del amor que huye. Arturo Gómez, aceptable en el Eudoxio. Juan Canal y Francisco Entrena, discretos en su pequeño cometido.

El niño Joaquín Sánchez, con decisión y gracejo se ganó las simpatías del respetable. La presentación con decorados de los Hermanos Salvador, buena.

TALMA

ACCION CATOLICA — 5

el
cine en nuestra
ciudad

CAMISAS A MEDIDA

Cuellos perfectos inarrugables

CAMISERIA - SASTRERIA

R I E R A

PLAZA OLLAS, 18